

Μοχθηρή Αυγή

Της Μαρίας Κατσούνακ

Δεν χρειάζεται να είσαι βαμμένη φεμίνιστρια για να νιώσεις βαθύτατη προσβολή όταν μια γυναίκα κρίνεται όχι για την επαγγελματική της επάρκεια, αλλά για το αν είναι «σταφιδασμένη» ή «μπεμπεκίζει παρότι κοντεύει τα 60». Το υβρεολόγιο της Χρυσής Αυγής εναντίον της δημοσιογράφου και παρουσιάστριας του κεντρικού δελτίου ειδήσεων της NET Ελλης Στάη, επειδή αναφέρθηκε στη «νεοναζιστική ακροδεξιά», αγγίζει πολλές παραμέτρους του δημόσιου

βίου, όπως διαμορφώνεται στην εποχή της μεγάλης κρίσης. Σπεύδω να διευκρινίσω ότι δεν γνωρίζω προσωπικά την κ. Στάη ούτε σκοπεύω να την υπερασπιστώ ως δημοσιογράφο, για να μη θεωρηθεί εκ του πονηρού «συντεχνιακή αλληλεγγύη». Ο καθένας μας σε αυτήν τη δουλειά εκτίθεται με τον εξοπλισμό του, καθημερινά, και κρίνεται τόσο για τις αρετές όσο και για τις αδυναμίες του.

Νιώθω όμως και το δικό μου πρόσωπο να κακοποιείται

βάνουσα με γρονθοκοπήματα, πραγματικά ή λεκτικά, όταν τελειώνουν τα όποια επιχειρήματα (αν υποθέσουμε ότι υπάρχουν) και ξεκινάει η ταύτιση με τα πιο χυδαία, ταπεινά

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

και μοχθηρά ένστικτα. Η Χρυσή Αυγή, είτε ξυλοφορτώνει την κυρία Λιάνα Κανέλλη είτε επιτίθεται λυσσαλέα εναντίον της κυρίας Ελλης Στάη, το ίδιο πράγμα προσπαθεί να

απαξιώσει: τη δημόσια εικόνα της γυναίκας που υπερβαίνει αποδεκτά στερεότυπα (μπέρα, νοικοκυρά κ.ο.κ.) και διαμορφώνει μια διαφορετική προσωπικότητα, παρεμβαίνου-

ντας κοινωνικά και πολιτικά.

Οι Χρυσουγίτες αποθεώνουν τον πιο φθονερό και μνησικάκο μικροαστισμό. Εκείνον που αποκαλεί τις γυναίκες «κυράτσες», τις λούζει με δι-

άφορους χαρακτηρισμούς, αφήνει ποικίλα υπονοούμενα (και εννοούμενα) για τον τρόπο που μιλούν, αντιδρούν, ντύνονται, συμπεριφέρονται.

Βέβαια, θα πείτε, όταν ουρούν δημόσια μπροστά σε τηλεοπτικό σταθμό για να δώσουν την απάρεσκέιά τους, όταν βδελύσσονται την κοινοβουλευτική διαδικασία, και το δείχνουν με κάθε τρόπο, το λεκτικό περιστατικό με μια δημοσιογράφο μάς πείραξε;

Η λίστα των «δραστηριοτήτων» τους είναι τόσο γεμάτη

από πράξεις μισπές και καταδικαστέες, που το συγκεκριμένο γεγονός θα μπορούσε και να περάσει απαρατήρητο. Όμως όχι. Γιατί, όταν χαιδέυεις τη μνησικακία που υπάρχει στην ανθρώπινη φύση και αφθονεί στην κοινωνία της κρίσης, όταν διακινείς απόβλητα και δηλητήρια, «σταφιδάζεις» η ψυχή. Και αυτό πολύ δύσκολα αποκαθίσταται. Φτωχαίνουμε με τη Χρυσή Αυγή. Γινόμαστε μικροί, φοβισμένοι, χειραγωγήσιμοι. Γυναίκες και άντρες.

Πόσο κοστίζει η οφειλή μας απέναντι στους ανθρώπους που θυσιάστηκαν

Κάποτε το λέγαμε σαν αστέιο... «Αυτοί θα πουλήσουν και την Ακρόπολη...». Τώρα και το αστέιο έγινε πραγματικότητα. Θλιβερή πραγματικότητα. Δεν πουλήθηκε βέβαια ακόμα η Ακρόπολη, αλλά μπήκε σε πλειστηριασμό η Ιστορία. Εκποιείται πλέον και η ιστορική μνήμη: Το Σκοπευτήριο Καισαριανής... το παγκόσμιο σύμβολο αντίστασης των λαών στον φασισμό.

Κάποτε το λέγαμε σαν αστέιο... «Αυτοί θα πουλήσουν και την Ακρόπολη...». Τώρα και το αστέιο έγινε πραγματικότητα. Θλιβερή πραγματικότητα. Δεν πουλήθηκε βέβαια ακόμα η Ακρόπολη, αλλά μπήκε σε πλειστηριασμό η Ιστορία. Εκποιείται πλέον και η ιστορική μνήμη: Το Σκοπευτήριο Καισαριανής... το παγκόσμιο σύμβολο αντίστασης των λαών στον φασισμό.

Και όμως κάποτε... κάποτε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έλεγε: «Η Καισαριανή είναι ταυτισμένη στο συλλογικό υποσυνείδητο με τον ήχο των πολυβόλων και ο κρότος αυτός εξακολουθεί να ηχεί μέσα μας, σαν διαρκής υπόμνηση της οφειλής μας απέναντι στους ανθρώπους που θυσιάστηκαν»...

Τα λόγια αυτά τα είπε εκεί στο Σκοπευτήριο, στις 24 Ιουνίου 2005... εκεί στον χώρο των εκτελέσεων... εκεί που ακόμα και σήμερα ο ταπεινός προσκυνητής ακούει φωνές...

-Παρών... παρών... παρών.

Και τότε ανοίγει ο κατάλογος του θανάτου. Διαβάζονται τα ονόματα με αλφαβητική σειρά. Με ορθό ανάστημα και με ζωηρή φωνή η απάντηση των αγωνιστών. Και μετά ο αποχαιρετισμός. Με περήφανο βήμα και σταθερό προχωρούσαν και σχημάτιζαν πεντάδες και εικοσάδες. Μόλις συμπλήρωναν εικοσάδες τούς έδιναν διαταγή να παραλάβουν τα πράγματά τους... να ετοιμαστούν δηλαδή. Για το μεγάλο ταξίδι. Το ταξίδι στα Κύθηρα. Το μόνο της ζωής τους ελεύθερο ταξίδι.

Μαζική εξόντωση. Κόκκινη, κατακόκινη πρωτομαγιά. Αίμα παντού... κοκκίνισε ο πράσινο τόπος.

Τα φορτηγά του δήμου γέμισαν. Η ζωή πεταμένη στα σκουιδιαρικά. Η καμπάνα της εκκλησίας χτύπησε πένθιμα. Οι γυναίκες βγήκαν στους δρόμους και τους γέμισαν με λουλούδια. Έτσι, έκαναν κάθε φορά που ο δρόμος πλημμύριζε από το αίμα των ηρώων. Πουθενά αλλού και σε κανένα άλλο τόπο της Ευρώπης δεν έγιναν τόσες εκτελέσεις... σε ένα μικρό τόπο τόσες πολλές εκτελέσεις.

Ήθελαν να τρομοκρατήσουν την αδούλωτη συνοικία. Και σ' αυτό το θεάρεστο έργο βοήθησαν και οι χίτες. Φώναζαν και πυροβολούσαν τις γυναίκες που πέταγαν λουλούδια στην οδό Σκοπευτηρίου

Η ΑΥΓΗ

πάνω στα αίματα που έτρεχαν από τα αυτοκίνητα.

Ο δρόμος έγινε κατακόκκινος. Τα φορτηγά προχωρούσαν... στον δρόμο έσταζε αίμα. Και τα παιδιά του ονείρου και της επανάστασης ταξιδεύουν... στους δρόμους και τα σοκάκια της Καισαριανής, στις προσφυγικές του λαού εστίες. Εκεί που ξάγρυπνα μάτια δακρύζουν.

Ταράζονται με τον πρώτο κρότο... με την πρώτη ριπή. «Οι άτιμοι σκοτώνουν πάλι τα παλικάρια μας...». Και θυμούνται τις δικές τους συμφορές.

Ορθώνουν το ανάστημά τους στα μαρμαρένια αλώνια και βλέπουν κατάματα τον χάροντα. Και αυτός... και αυτός τους σέβεται. Στη μάχη αυτή δεν υπάρχει νικητής και νικημένος. Ένα όνειρο ήταν... ένας εφιάλτης. Τώρα, όμως, οι νύχτες αρχίζουν να μικραίνουν και να αλαφρύνουν. Πιο λίγα όνειρα, πιο λίγοι εφιάλτες.

- Παρών... παρών... παρών.

Τώρα και πάλι τους εκτελούν. Οι φωνές τους ακούγονται και πάλι αντρίκιες, κάτω από την Καισαριανιώτικη γη... και ανταμώνουν με την προτροπή του Γιάννη Ρίτσου στους ζωντανούς...

«Εμείς μερτικό δε ζητήσαμε. Τίποτα. Μόνο θυμηθείτε το: αν η ελευθερία δε βαδίζει στα χνάρια του αίματός μας, εδώ θα μας σκοτώνουν κάθε μέρα. Γεια σας».

Ο φιλελεύθερος Ο επικίνδυνος Ντάουερ

Έχοντας πληροφόρηση για τις λεπτομέρειες των παρασκηνίων του δειπνου-παγίδας, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι η επιστολή που έγραψε εν βρασμώ ψυχής ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, πρέπει να είχε αποδέκτη τον συντάκτη στην Κυβέρνηση κ. Μάριο Καρογιάν και όχι τον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών. Διότι πώς δικαιολογείται να έχει αποστείλει αυστηρή επιστολή διαμαρτυρίας για τον Αυστραλό με τα ακριβά γούστα, κ. Αλέξανδρο Ντάουερ και την ίδια στιγμή να έχει αποφασίσει να αποδεχθεί την πρόσκληση για να συμφάγει με τον κατοχικό ηγέτη, χωρίς να λάβει γραπτή απάντηση και δέσμευση από τον κ. Μπαν Κι Μουν. Διότι η αναμικτή «διαβεβαίωση» μέσω του πρέσβη στον ΟΗΕ, την οποία μετέφερε η διευθύντρια του γραφείου του γενικού γραμματέα, είναι ΜΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ. Η τελευταία προσέβαλε τον κ. Αναστασιάδη μέσω του αναπληρωτή γράμμα δεν έφτασε στην έδρα των Ηνωμένων Εθνών. Προφανώς την εποχή του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, η επιστολή εστάλη με το... πλοίο.

Ο κ. Αναστασιάδης έπραξε ορθά καταγγέλλοντας τον κ. Ντάουερ, ο οποίος έχει καταργήσει τους όρους εντολής του και δρα ως κυβερνήτης του άμοιρου αυτού τόπου. Το χειρότερο όλων, που αφορά τον ίδιο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, είναι η έλλειψη κάθε σεβασμού στο πρόσωπό του και στο αξίωμα, στο οποίο τον εξέλεξε ο κυπριακός λαός, ο οποίος αναμένει από τον ηγέτη που επέλεξε πριν από μόλις τρεις μήνες να ορθώσει το ανάστημά του απέναντι στον κάθε κ. Ντάουερ.

Ο «άνθρωπος» του Γενικού Γραμματέα είναι απλά επικίνδυνος. Είναι μία λέξη που ομιλεί από μόνη της. Δεν έχει φραγμούς και τον ενδιαφέρει μόνο το στοίχημα με τους φίλους του, ανάμεσά τους και τα γνωστά ανθρωπάκια της Λευκωσίας, ότι θα «διευθετήσει» το Κυπριακό εκδικούμενος όσους τολμούν να αμφισβητούν τον ίδιο, και όλους τους προηγούμενους «ανθυπάτους» του Διεθνούς Οργανισμού. Το πρόβλημά του είναι ότι δεν υπολογίζει τις πλειοψηφίες, άρα είναι και ένας εχθρός της Δημοκρατίας.

Στην επιστολή του προς τον κ. Μπαν Κι Μουν, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έθεσε σοβαρότατα ζητήματα για τη διαδικασία που επέλεξε ο κ. Ντάουερ μέσω υπόπτων και υπογείων συζητήσεων, και ευρισκόμενος πάντα σε συνεννόηση με το Λονδίνο και την Άγκυρα. Ο κ. Αναστασιάδης «έπιασε» όλα τα ζητήματα σωστά, όπως λέμε στην καθομιλουμένη, και δεν τον παίρνει να υποχωρήσει. Είναι προσβολή για το αξίωμά του και τον ίδιο ως άνθρωπο και πολιτικό, η άρνηση γραπτής απάντησης από τον Γενικό Γραμματέα. Και η αλλαγή της ημερομηνίας από την 29η στη 30ή Μαΐου, για να καλυφθεί η μη απάντηση είναι πολιτική απάτη εκ μέρους των Ηνωμένων Εθνών. Όπως απάτη είναι και η βλακώδης εξήγηση που δίνουν ξένοι διπλωμάτες, ότι ο κ. Ντάουερ θα ενημερώσει το Συμβούλιο Ασφαλείας (στις 30 του μήνα) πριν από το δείπνο, άρα με αυτή την κίνηση η σύναξη με τον κατοχικό ηγέτη και τις κυρίες τους μετατρέπεται σε κοινωνική εκδήλωση.

Ότι δεν έχω εμπιστοσύνη στον κ. Αναστασιάδη, λόγω της στάσης του στο εθνικό θέμα -από απορριπτικός μετατράπηκε σε θιασώπη φιλοτουρκικής λύσης- δεν είναι μυστικό. Το γνωρίζει και ο ίδιος και κακώς εκνευρίζεται κάθε φορά που με διαβάσει. Ο τρόπος με τον οποίο θα αντιμετωπίσει το δείπνο-παγίδα, θα αποδείξει εάν με την αποστολή της επιστολής λαμβάνει το όσκαρ του ρόλου του «καλύτερου παιδιού» ή έχει αλλάξει και πλέον είναι ένας πολιτικός που σέβεται το αξίωμά του και τους ψηφοφόρους, που τον συγχώρεσαν για το απόπημα του 2004, δίνοντάς του την ευκαιρία να αποδείξει ότι διορθώνεται...

Η Ουάσιγκτον πέφτει μακριά για τον Σαμαρά

Μιχάλης Ιγνατίου

Είναι δυσάρεστο και άκρως ενοχλητικό, τη στιγμή που ο Ταγίπ Ερντογάν αναδεικνύεται, με την ανοχή του προέδρου Μπάρακ Ομπάμα, σε Σουλτάνο του Λευκού Οίκου, ο πρωθυπουργός της Ελλάδας να μην εξασφαλίζει συνάντηση με τον Αμερικανό ηγέτη. Επειτα από προσπάθειες μινών, και αφού κατά καιρούς διέρρεαν πληροφορίες ότι ορίστηκε η ημερομηνία της επίσκεψης στον Λευκό Οίκο, αρκούσε ένα τηλεφώνημα για να πληροφορηθεί κανείς ότι ο κ. Σαμαράς δεν θα πραγματοποιήσει το ταξίδι στην Ουάσιγκτον.

Η αμερικανική στάση είναι άδικη για την Ελλάδα και μη παραδεκτή για τον πρωθυπουργό της, και δεν είναι άμοιρος ευθυνών ο Αμερικανός πρέσβης. Έδωσε υποσχέσεις που δεν εκπλήρωσε και κάποια στιγμή σήκωσε τα χέρια

ψηλά όταν συνειδητοποίησε ότι μετά την αποχώρηση της κ. Χίλαρι Κλίντον από το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, «δεν είχε πέρας» πια στην Ουάσιγκτον. Παρ' όλα αυτά, δεν είπε την αλήθεια, με αποτέλεσμα να εκτεθεί ο πρωθυπουργός της χώρας μας. Βεβαίως, έγιναν λάθη και από την κυβέρνηση. Δυστυχώς, μερικοί σύμβουλοι του πρωθυπουργού πίστεψαν πως εάν αποδεχόταν την πρόσκληση του «Εβραϊκού Λόμπι», ο Λευκός Οίκος θα έβρισκε χρόνο και θα όριζε συνάντηση του κ. Σαμαρά με τον πρόεδρο Ομπάμα. Δυστυχώς σ' αυτήν την πόλη, τα θέματα αυτά διευθετούνται με άλλους όρους. Η εμπειρία αποδεικνύει πως εάν έχεις κάτι να πεις, να προσφέρεις και να εξυπηρετήσεις την υπερδύναμη, η «μεγάλη πύλη» ανοίγει πολύ εύκολα.

Η χώρα μας έχει μύρια προβλήματα και σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές η Αμερική θα μπορούσε να τη στηρίξει, έστω ηθικά. Χρήματα δεν πρόκειται να δώσει ποτέ, διότι τα διαθέτει σε χώρες όπως το Αφγανιστάν, όπου σκοτώνονται τα παιδιά της και πλουσιεύουν δικτάτορες, σαν τον Καρζάι και τη φαμίλια του.

Πιστεύω ότι ο πρωθυπουργός έπρεπε να τηρήσει την υπόσχεσή του και να παρευρεθεί στο συνέδριο του «Εβραϊκού Λόμπι», όπου είναι ο μόνος τιμώμενος. Τέτοιες συμμαχίες δεν τίθενται σε κίνδυνο, ιδιαίτερα αυτή την περίοδο που ακούγονται παράπονα από το Τελ Αβίβ για καθυστερήσεις στην υπογραφή συμφωνιών. Αναγνωρίζω την πίεση από τη στάση του κ. Ομπάμα, αλλά τα κράτη πρέπει να έχουν άλλες προτεραιότητες...